

Mladina prestolonasledniku Aleksandru.

Vsa v cvetje se Ljubljana je odela,
brezmejna radost srca je objela,
ta srca, ki ljubezen v njih gori.

Na nebu sije solnce zlatožarno,
raz okna diha cvetje pestročarno,
na ulicah so tisoči ljudi.

Presrečnih src otroci smo se zbrali,
da Tebi bi na pot cvetic nastlali,
ki jih deli domači vrt in log.

A lepše cvetje, knez, še Tebi klije:
to je ljubav, ki za Te v srcih žije,
zasadil v duše jo je večni Bog.

Nikdar, nikdar ljubezen ta ne vgasne,
do Tebe in do domovine krasne;
na vekov veke v dušah plameni!
Resnica so postale sanje zlate:
kot v vzhajajoče solnce zremo na Te,
vedoč, da Tvoji smo in naš si Ti!

Ivanka Kalinova.

Jubilantu Janku Lebanu.

Brezkončen vrt, brezkončne so daljine,
kjer tvoje so pomladne rože klile,
kjer misli tvoje so se porodile
iz tajnostne opojnosti globine.

Kaj mladih src v njih zibelke je našo,
kaj mrtvih duš življenja zadobilo,
nikdar ni upa solnce zatonilo,
nikdar temačno za bregove zašlo.

Po beli cesti skozi tihe šume,
visoko k nebu — čez sveta nizkoto
mladine naše verno vodiš trume,

ki s tabo vživa najdeno lepoto.
Resnico kdor kot ti iskati ume,
ta najde v tvojih vzorih vso vrednoto!

J. Klanšek.

